

¹⁰ Рішення Конституційного Суду України від 02.11.2004 року у справі за конституційним поданням Верховного Суду України щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень ст. 69 Кримінального кодексу України (справа про призначення судом більш м'якого покарання) / Справа № 1-33/2004: [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/v015p710-04>

¹¹ Рішення Конституційного Суду України від 24.03.2005 року (справа про податкову заставу) / Справа № 1-9/2005: [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/v002p710-05>

¹² *Погребняк С. П.* Принцип пропорційності в Українській юридичній практиці та практиці ЄСПЛ / С. П. Погребняк // Правове забезпечення ефективного виконання рішень і застосування практики Європейського суду з прав людини: зб. наук. ст. Міжнар. наук. практ. конф. (Одеса, 15.09.2012) / за ред. д.ю.н., проф., академіка С. В. Ківалова; Націон. ун-т «Одеська юридична академія». – Одеса: Фенікс, 2012. – С. 297 (С. 294 – 310).

¹³ Вирок Долинського районного суду Івано-Франківської області від 12 березня 2013 року / Справа № 343/353/13-к: [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://reyestr.court.gov.ua/Review/29860967>

¹⁴ Вирок Ужгородського міськрайонного суду Закарпатської області від 06.03.2013 року / Справа № 712/21218/12: [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://reyestr.court.gov.ua/Review/30166547>

Резюме

Романішин О. Р. *Окремі питання кримінально-правової кваліфікації за незаконні дії щодо майна, на яке накладено арешт, заставленого майна або майна, яке описано чи підлягає конфіскації (ст. 388 КК України).*

У статті досліджуються питання кримінально-правової кваліфікації за незаконні дії щодо майна, на яке накладено арешт, заставленого майна або майна, яке описано чи підлягає конфіскації (ст. 388 КК України). Проведено розмежування ст. 388 КК України із злочинами проти власності. Запропоновано правило кваліфікації за ст. 388 КК України з урахуванням принципу пропорційності. Визначено шляхи удосконалення кримінальної відповідальності за незаконні дії з майном, що підлягає спеціальній конфіскації згідно ст. 96-1 КК України.

Ключові слова: судове рішення, арешт, конфіскація, спеціальна конфіскація, покарання, кримінально-правова кваліфікація, заходи кримінально-правового характеру.

Резюме

Романішин О. Р. *Отдельные вопросы уголовно-правовой квалификации за незаконные действия в отношении имущества, на которое наложен арешт, заложенного имущества или имущества, которое описано или подлежит конфискации (ст. 388 УК Украины).*

В статье исследуются вопросы уголовно-правовой квалификации за незаконные действия в отношении имущества, на которое наложен арешт, заложенного имущества или имущества, которое описано или подлежит конфискации (ст. 388 УК Украины). Проведено разграничение ст. 388 УК Украины с преступлениями против собственности. Предложено правило квалификации по ст. 388 УК Украины с учетом принципа пропорциональности. Определены пути совершенствования уголовной ответственности за незаконные действия с имуществом, которое подлежит специальной конфискации согласно ст. 96-1 УК Украины.

Ключевые слова: судебное решение, арешт, конфискации, специальная конфискации, наказание, уголовно-правовая квалификация, меры уголовно-правового характера.

Summary

Romanyshyn A. *Selected issues of criminal law qualifications for illegal actions in respect of property has been seized, mortgaged property or property that describes whether subject to confiscation (art. 388 of the Criminal Code of Ukraine).*

The article deals with the question of criminal law qualifications for illegal actions in respect of property has been seized, mortgaged property or property that describes whether subject to confiscation (art. 388 of the Criminal Code of Ukraine). A distinction century. 388 of the Criminal Code of Ukraine crimes against property. A rule qualification under Art. 388 Criminal Code of Ukraine on the principle of proportionality. Ways of improving the criminal liability for illegal acts of property that is subject to special confiscation under Art. 96-1 of the Criminal Code of Ukraine.

Key words: judgment, arrest, confiscation, special confiscation, punishment, criminal legal qualification, measures criminal law.

УДК 343.361

С. О. ЯЩЕНКО

Світлана Олександрівна Ященко, здобувач Харківського національного університету внутрішніх справ

ОБ'ЄКТ ЗЛОЧИНУ, ПЕРЕДБАЧЕНОГО СТ. 389-1 КК УКРАЇНИ

Кримінальна відповідальність за умисне невиконання угоди про примирення або про визнання винуватості встановлена ст. 389-1. У юридичній літературі зазначається, що ст. 389-1 КК України є спеціальною нормою щодо ст. 382 КК України і одночасно загальною нормою щодо ст.ст. 389, 391, 392, 393 КК України¹. І якщо з першою частиною цього твердження у цілому можна погодитися, то його друга частина викликає

заперечення. На нашу думку, ст. 389-1 КК України навряд чи є загальною нормою щодо ст.ст. 389, 391, 392, 393 КК України. До такого висновку можна дійти в результаті аналізу спеціальної літератури, що стосується об'єкта злочину, передбаченого ст. 389-1 КК України.

Зазначимо, що в Україні дослідженню проблем об'єкта умисного невиконання угоди про примирення або про визнання винуватості уваги майже не приділялося. Окремі складові цього питання знайшли своє висвітлення лише у деяких працях М. І. Витязя. Віддаючи належне зусиллям цього дослідника, зазначимо, що зупинятися у дослідженні питання, пов'язаного з визначенням об'єкта цього злочину, не слід, оскільки це питання перебуває в початковій стадії наукової розробки. У зв'язку з цим необхідність проведення подальших наукових розвідок теоретичних аспектів об'єкта умисного невиконання угоди про примирення або про визнання винуватості цілком очевидна.

Мета цієї статті полягає в аналізі доктринальних точок зору, що стосуються визначення об'єкта злочину, передбаченого ст. 389-1 КК України, та формулюванні на підставі цього власних узагальнюючих висновків.

Учення про об'єкт злочину є одним із найважливіших питань науки кримінального права, оскільки від з'ясування сутності об'єкта злочину та визначення його поняття залежить правильне розв'язання багатьох проблем кримінально-правової охорони². У доктрині кримінального права, як відомо, відсутня єдність думок щодо розуміння поняття об'єкта злочину. Не заглиблюючись у спір про його сутність, зауважимо, що нам близька позиція, згідно якої об'єктом злочину є правовідносини³. Кримінально-правова заборона, зазначає Ю. М. Канібер, надає правовій формі позитивним суспільним відносинам, змінює їх зміст, перетворює на правовідносини, і саме правовідносини, а не фактичні первісні суспільні відносини, складовою яких є норми моралі, традиції, звичаї, загальнолюдські принципи спілкування людей тощо⁴, беруться під охорону – забороняються діяння, що їх порушують, передбачається можливість покарання та відновлення. Суспільні позитивні правовідносини, виступаючи предметом правового регулювання, після врегулювання розчиняються у різних елементах правовідносин. У зв'язку з цим об'єктами кримінально-правової охорони відповідно до чинного законодавства і рівня міжгалузевої наукової інтеграції кримінально-правової доктрини є саме правовідносини⁵.

Доктрині кримінального права відомі також різні варіанти класифікацій об'єкта злочину. Найбільш поширеною «за вертикаллю» є триступенева класифікація об'єктів – загальний, родовий та безпосередній⁶. Окремі науковці пропонують її розширити. Зокрема, на їх думку, видів об'єктів злочинів «за вертикаллю» існує не три, а чотири: 1) загальний; 2) родовий; 3) видовий (суспільні відносини одного виду – життя, особиста власність і т. ін.) і 4) безпосередній об'єкт⁷. Більше того, деякі науковці пропонують ще більше розширити класифікацію об'єктів злочину як «за вертикаллю», так і за «горизонталлю». Зокрема, «за вертикаллю» вона може виглядати таким чином: 1) загальний об'єкт; 2) типовий об'єкт (відображає найбільш суттєві, універсальні аспекти загального об'єкту, які дозволяють попередньо віднести правопорушення до кримінального типу протиправності; завдяки цьому об'єкту можна визначити злочинне посягання, спрямоване на особу, суспільство, державу або людство); 3) родовий об'єкт; 4) видовий об'єкт (охоплює групу однакових безпосередніх об'єктів, захищених групою тісно взаємопов'язаних суміжних норм Особливої частини КК); 5) безпосередній об'єкт; 6) фактичний об'єкт (реально існуючий в оточуючій дійсності об'єкт конкретного злочинного посягання). У класифікації об'єктів злочину «за горизонталлю», окрім безпосереднього основного (головного) та додаткового об'єктів⁸, також пропонують виділяти ще й альтернативний об'єкт, який є різновидом основного безпосереднього об'єкта злочину⁹.

Не заглиблюючись далі у полеміку щодо класифікації об'єктів злочину, відзначимо свою солідарність з останньою з наведених позицій. Взявши її за основу, типовий об'єкт злочину, передбаченого ст. 389-1 КК України, можна охарактеризувати таким чином. Як відомо, система Особливої частини КК України побудована за схемою: «особистість → суспільство → держава». Звідси очевидно, що оскільки кримінальне правопорушення, передбачене ст. 389-1 КК України, розташовано в Особливій частині КК України у розділі XVIII «Злочини проти правосуддя», воно належить до посягань саме державного типу протиправності. Крім того, безпосереднє розташування кримінального правопорушення, передбаченого ст. 389-1 КК України, у розділі XVIII Особливої частини КК України, дозволяє визначити його родовий об'єкт. З цього приводу в юридичній літературі зазначається, що родовим об'єктом злочинів проти правосуддя є суспільні відносини у сфері правосуддя¹⁰, або суспільні відносини з приводу нормального функціонування системи правосуддя, що охороняється законодавством України¹¹. У цілому ми погоджуємося з таким розумінням поняття родового об'єкту злочинів проти правосуддя, до складу яких входить і злочин, передбачений ст. 389-1 КК. Однак, обстоюючи позицію, згідно якої об'єктами кримінально-правової охорони відповідно до чинного законодавства і рівня міжгалузевої наукової інтеграції кримінально-правової доктрини є правовідносини¹², зауважимо, що родовим об'єктом умисного невиконання угоди про примирення або про визнання винуватості є правовідносини у сфері правосуддя.

Посилаючись на інших науковців В. А. Головчук зазначає, що під правосуддям розуміють особливу функцію державної влади, що здійснюється через розгляд і вирішення в судових засіданнях цивільних справ зі спорів, що стосуються прав та інтересів громадян, підприємств, установ, організацій, громадських об'єднань і кримінальних справ, і застосування встановлених законом карних заходів щодо осіб, винних у скоєнні злочину, або виправдання невинних¹³. Коментуючи наведене визначення поняття правосуддя зауважимо, що результатом розгляду в судових засіданнях кримінальних проваджень є не завжди застосування карних заходів. У ряді випадків, результатом їх розгляду є застосування некараних примусових чи навіть заохочу-

вальних заходів кримінально-правового характеру. Якщо ж розглядати правосуддя у площині родового об'єкту певної групи злочинів, то під останнім варто розуміти як правовідносини, що виникають у процесі здійснення правосуддя, так і правовідносини, що виникають і реалізуються в ході діяльності інших органів і осіб, спрямованої на вирішення завдань, що стоять перед судовою владою. Вказане, на думку О. С. Горелика і Л. В. Лобанової, дозволяє стверджувати, що правосуддя як родовий об'єкт злочину слід розглядати як систему суспільних відносин (правовідносин – вст. С. Я.), які покликані забезпечити передумови, нормальне існування, а також реалізацію результатів охоронної, пізнавально-правозастосовної, процесуально-упорядкованої діяльності суду та органів і осіб, які цій діяльності сприяють¹⁴.

Як ми вже зазначали, видовий об'єкт охоплює групу схожих безпосередніх об'єктів, захищених групою тісно взаємопов'язаних суміжних норм Особливої частини КК України. У зв'язку з цим видається цікавою класифікація групи злочинів, які перешкоджають виконанню судового рішення, призначеного до відбування покарання та заходів процесуального примусу, запропонована В. А. Головчуком. На думку дослідника, видовим об'єктом вказаної групи злочинів буде виступати: діяльність суду щодо здійснення правосуддя в частині точного та своєчасного виконання його приписів; діяльність органів та посадових осіб, що забезпечують виконання судових рішень (вироки, рішення, ухвал, постанов суду); діяльність органів (установ), що виконують покарання, та спеціальних лікувальних закладів, які виконують постанову судді про примусове лікування. До першої підгрупи необхідно віднести злочини, які посягають на порядок виконання судових рішень, а саме: невиконання судового рішення (ст. 382 КК України); незаконні дії щодо майна, на яке накладено арешт або яке описано (ч. 1 ст. 388 КК України). До другої підгрупи входять злочини, які посягають на порядок відбування покарання, що включає в себе: незаконні дії щодо майна, яке підлягає конфіскації (ч. 2 ст. 388 КК України); ухилення від покарання, не пов'язаного з позбавленням волі (ст. 389 КК України); ухилення від відбування покарання у виді обмеження та у виді позбавлення волі (ст. 390 КК України); злісна непокоря вимогам адміністрації виправної установи (ст. 391 КК України); дії, що дезорганізують роботу виправних установ (ст. 392 КК України); втеча з місця позбавлення волі або з-під варти (ст. 393 КК України). До третьої групи належать злочини, які посягають на застосування заходів процесуального примусу, до них належать: втеча із спеціалізованого лікувального закладу (ст. 394 КК України); порушення правил адміністративного нагляду (ст. 395 КК України)¹⁵.

Спираючись на наведену вище позицію В. А. Головчука щодо визначення видового об'єкта групи злочинів, до якої належить і злочин, передбачений ст. 389-1 КК України, а також, беручи до уваги те, що об'єктом злочину є правовідносини, зазначимо, що видовим об'єктом кримінального правопорушення, передбаченого ст. 389-1 КК України, є правовідносини у сфері правосуддя в частині належного виконання судових рішень, ухвалених судами України, якими вирішені спори, що стосуються прав та інтересів громадян, підприємств, установ, організацій, або визначені каральні чи некаральні заходи кримінально-правового характеру, в тому числі тимчасові примусові профілактичні заходи спостереження і контролю за поведінкою окремих осіб, звільнених з місць позбавлення волі (вироки, ухвал (ст. 369 КПК України), постанов (ст. 158 КВК України), а також правовідносини у сфері правосуддя в частині належного виконання рішень Європейського суду з прав людини. Окрім злочину, що розглядається (ст. 389-1 КК України), до вказаної групи можна віднести злочини, передбачені ст.ст. 382, 388, 389, 390, 392, 393, 394, 395 КК України). На нашу думку, виділяти у цій групі злочинів якісь підгрупи не слід, адже єдиним критерієм, що їх об'єднує, є правовідносини у сфері правосуддя в частині належного виконання судових рішень, ухвалених судами України на стадіях досудового розслідування, судового розгляду (провадження) або виконання судових рішень, а також правовідносини у сфері правосуддя в частині належного виконання рішень Європейського суду з прав людини.

У юридичній літературі зазначається, що основний безпосередній об'єкт злочинів проти правосуддя можна визначити, як суспільні відносини, узяті під охорону нормами, що утворюють систему злочинів проти правосуддя, з приводу законного розгляду цивільних, кримінальних, господарських, адміністративних справ та справ про адміністративні правопорушення, а також запобігання нормальній діяльності судів загальної та конституційної юрисдикції органами дізнання, досудового розслідування, прокуратури, виконавчого провадження тощо та належного виконання законних рішень зазначених судів¹⁶. Таке визначення основного безпосереднього об'єкта злочинів проти правосуддя, на нашу думку, не є універсальним, адже ознаки основних безпосередніх об'єктів конкретних злочинів проти правосуддя є специфічними та мають самостійний характер. Так, наприклад, основним безпосереднім об'єктом злочину, передбаченого ч. 1 ст. 388 КК України, є правовідносини у сфері правосуддя в частині належного виконання ухвали суду про арешт заставленого майна або майна, яке описано чи підлягає конфіскації, в межах кримінального або цивільного процесуального провадження. Основним безпосереднім об'єктом злочину, що нас цікавить, є правовідносини у сфері правосуддя в частині належного виконання судових рішень, ухвалених судами України в особливому порядку кримінального провадження, а саме кримінального провадження на підставі угод.

В. А. Головчук, посилаючись на інших науковців, зазначає, що додатковий обов'язковий об'єкт у складі злочинів, які посягають на порядок виконання судових рішень, відсутній¹⁷. З такою позицією науковця навряд чи можна погодитися. М. Витязь, досліджуючи питання основного безпосереднього об'єкту злочину, передбаченого ст. 389-1 КК України, доходить висновку, що цей злочин дійсно посягає на правосуддя як діяльність суду зі здійснення правосуддя. Але при невиконанні угоди про визнання винуватості порушується нормальна діяльність й інших органів, що сприяють здійсненню правосуддя. Таку діяльність слід вважати додатковим безпосереднім об'єктом у складі цього злочину. З огляду на те, що зазначений об'єкт потерпати-

ме в усіх випадках невиконання угоди про визнання винуватості, він є не факультативним, а обов'язковим у складі цього злочину¹⁸. До цього варто додати лише те, що в разі невиконання угоди про примирення або про визнання винуватості порушується нормальна діяльність не лише таких державних органів, як Національна поліція України та прокуратура України, а й інших недержавних інститутів, що сприяють здійсненню правосуддя, зокрема, такого недержавного самоврядного інституту, що забезпечує здійснення захисту, представництва та надання інших видів правової допомоги на професійній основі, як адвокатура України, а також таких недержавних інституцій як медіаційні центри чи організації. У світлі приписів ст. 45 КПК України роль адвокатури України у сприянні здійсненню правосуддя очевидна. Крім того, у разі невиконання угоди про примирення потерпілому завжди заподіюється майнова шкода, а відтак порушуються правовідносини власності. З огляду на це, зазначимо, що додатковим обов'язковим об'єктом злочину, передбаченого ст. 389-1 КК України, є не лише правовідносини з приводу нормальної діяльності інших державних органів або недержавних інституцій, що сприяють здійсненню правосуддя, а й правовідносини щодо володіння, користування або розпорядження майном.

Нарешті фактичним об'єктом злочину, передбаченого ст. 389-1 КК України, є правовідносини у сфері правосуддя в частині належного виконання конкретних судових рішень, ухвалених судами України згідно їх місцезнаходження, найменування та коду, в особливому порядку кримінального провадження на підставі затверджених угод про примирення або про визнання винуватості. Інакше кажучи, фактичним об'єктом цього злочину є правовідносини у сфері правосуддя в частині належного виконання обвинувального вироку, ухваленого Андрушівським районним судом Житомирської обл. 12.07.2013 р. в порядку кримінального провадження на підставі угоди про примирення¹⁹.

Вищевикладене дозволяє зробити такі висновки: 1) типовим об'єктом кримінального правопорушення, передбаченого ст. 389-1 КК України, є правовідносини з приводу нормального функціонування системи державних інститутів; завдяки типовому об'єкту це злочинне посягання можна віднести до правопорушень державного типу протиправності; 2) родовим об'єктом умисного невиконання угоди про примирення або про визнання винуватості є правовідносини у сфері правосуддя; при цьому правосуддя як родовий об'єкт певної групи злочинів являє собою систему правовідносин, які покликані забезпечити як нормальну діяльність суду щодо здійснення правосуддя, так і нормальну діяльність інших органів, що сприяють здійсненню правосуддя; 3) видовим об'єктом кримінального правопорушення, передбаченого ст. 389-1 КК України, є правовідносини у сфері правосуддя в частині належного виконання судових рішень, ухвалених судами України, якими вирішені спори, що стосуються прав та інтересів громадян, підприємств, установ, організацій, або визначені каральні чи некаральні заходи кримінально-правового характеру, у тому числі тимчасові примусові профілактичні заходи спостереження і контролю за поведінкою окремих осіб, звільнених з місць позбавлення волі (вироків, ухвал (ст. 369 КПК України), постанов (ст. 158 КВК України), а також правовідносини у сфері правосуддя в частині належного виконання рішень Європейського суду з прав людини; 4) основним безпосереднім об'єктом злочину, що нас цікавить, є правовідносини у сфері правосуддя в частині належного виконання судових рішень, ухвалених судами України в особливому порядку кримінального провадження на підставі угод; 5) додатковим обов'язковим об'єктом злочину, передбаченого ст. 389-1 КК України, є правовідносини з приводу нормальної діяльності як інших державних органів, так і інших недержавних інституцій, що сприяють здійсненню правосуддя, а також правовідносини щодо володіння, користування або розпорядження майном; 6) фактичним об'єктом цього злочину є правовідносини у сфері правосуддя в частині належного виконання конкретних судових рішень, ухвалених судами України згідно їх місцезнаходження, найменування та коду в особливому порядку кримінального провадження на підставі угод; 7) у зв'язку з вищевикладеним можна дійти висновку, що ст. 389-1 КК України навряд чи є загальною нормою щодо ст.ст. 389, 391, 392, 393 КК України, адже вчиненням цього посягання порушуються правовідносини у сфері правосуддя в частині належного виконання судових рішень, ухвалених судами України не в загальному, а в особливому порядку кримінального провадження, а саме кримінального провадження на підставі угод. Разом із наведеними статтями, вона є спеціальною щодо ст. 382 КК України.

¹ Кримінальний кодекс України. Науково-практичний коментар : у 2 т. / за заг. ред. В. Я. Тація, В. І. Борисова, В. І. Тютюгіна. – [5-те вид.]. – Х. : Право, 2013. – Т. 2 : Особлива частина / Ю. В. Баулін, В. І. Борисов, В. І. Тютюгін [та ін.]. – 2013. – С. 894.

² Правова доктрина України : у 5 т. – Х. : Право, 2013. Т. 5 : Кримінально-правові науки в Україні: стан, проблеми та шляхи розвитку / В. Я. Тацій, В. І. Борисов, В. С. Багиргареева та ін. ; за заг. ред. В. Я. Тація, В. І. Борисова. – С. 171.

³ Лихова С. Я. Злочини у сфері реалізації громадянських, політичних та соціальних прав і свобод людини і громадянина (розділ V Особливої частини КК України) : монограф. / С. Я. Лихова. – К., 2006. – С. 17–148; Мягков М. О. Перешкоджання здійсненню виборчого права: проблеми кримінальної відповідальності : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.08 / Мягков Микола Олександрович ; Ін-т. держ. і права ім. В. М. Корецького. – К., 2006. – С. 27.

⁴ Правова доктрина України. Вказана праця. – С. 176–177.

⁵ Канібер Ю. М. Два аргументи на підтримку концепції «об'єкт злочину – правовідносини» / Ю. М. Канібер // Матер. міжнар. наук.-практ. конф. 9–10 жовтня 2014 року «Наука кримінального права в системі міждисциплінарних зв'язків» / Нац. юрид. ун-т ім. Я. Мудрого ; НДІ вивч. проб. злочин. ім. акад. В. В. Сташиса НАПН України ; ГО «Всеукр. асоц. крим. права». – Х. : Право, 2014. – С. 204–205.

⁶ Кримінальне право України : Загальна частина : підруч. / В. І. Борисов, В. Я. Тацій, В. І. Тютюгін [та ін.] ; за ред. В. Я. Тація, В. І. Борисова, В. І. Тютюгіна ; – 5-те вид., перероб. і допов. – Х. : Право, 2015. – С. 114–117.

- ⁷ Коржанский Н. И. Объект и предмет уголовно-правовой охраны : монограф. / Н. И. Коржанский. – М., 1980. – С. 74.
- ⁸ Кримінальне право України : Загальна частина : підруч. / В. І. Борисов, В. Я. Тацій, В. І. Тютюгін [та ін.] ; за ред. В. Я. Тація, В. І. Борисова, В. І. Тютюгіна ; – 5-ге вид., перероб. і допов. – Х. : Право, 2015. – С. 114–117.
- ⁹ Кримінальне право України. Загальна частина: підручник / За ред. А. С. Беніцького, В. С. Гуславського, О. О. Дудорова, Б. Г. Розовського. – К.: Істина, 2011. – С. 292–294.
- ¹⁰ Головчук В. А. Кримінально-правова охорона порядку виконання судових рішень : дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.08 / Головчук Віталій Анатолійович ; Нац. акад. внутр. справ. – К., 2012. – С. 73–74.
- ¹¹ Кримінальне право (Особлива частина) : підруч. / За ред. О. О. Дудорова, Є. О. Письменського. – Т. 2. – Луганськ : Вид-во «Елтон-2», 2012. – С. 510.
- ¹² Канібер Ю. М. Вказана праця. – С. 205.
- ¹³ Головчук В. А. Вказана праця. – С. 72.
- ¹⁴ Горелик А. С. Преступления против правосудия : монограф. / А. С. Горелик, Л. В. Лобанова. – СПб. : Изд-во Р. Асланова «Юридический центр Пресс», 2005. – С. 28–31; Лобанова Л. В. Преступления против правосудия. Общая характеристика и классификация : учеб. пособ. / Л. В. Лобанова. – Волгоград : Изд-во ВолГУ, 2004. – С. 10, 11–12.
- ¹⁵ Головчук В. А. Вказана праця. – С. 77–79, 172–173.
- ¹⁶ Кримінальне право (Особлива частина) : підруч. / За ред. О. О. Дудорова, Є. О. Письменського. – Т. 2. – Луганськ : Вид-во «Елтон-2», 2012. – С. 510.
- ¹⁷ Головчук В. А. Вказана праця. – С. 81.
- ¹⁸ Витязь М. Кримінально-правова характеристика умисного невиконання угоди про визнання винуватості / М. Витязь // Вісник національної академії прокуратури України. – 2014. – № 2 (35). – С. 37.
- ¹⁹ Вирок Андрушівського районного суду Житомирської області від 12.07.2013 року по справі № 272/852/13-к [Електронний ресурс] // Єдиний державний реєстр судових рішень : [веб-сайт]. – Режим доступу: <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/32736002>

Резюме

Яценко С. О. Об'єкт злочину, передбаченого ст. 389-1 КК України.

Стаття присвячена аналізу доктринальних точок зору, що стосуються визначення об'єкта злочину, передбаченого ст. 389-1 КК України. В основу поділу об'єкта цього кримінального правопорушення на види «за вериткаллю» покладена наявна в юридичній літературі шестиступенева класифікація об'єктів злочину – загальний об'єкт; типовий об'єкт; родовий об'єкт; видовий об'єкт; безпосередній об'єкт; фактичний об'єкт. Виходячи з цього, зазначається, що ст. 389-1 КК України навряд чи є загальною нормою щодо ст.ст. 389, 391, 392, 393 КК України, адже вчиненням цього посягання порушуються правовідносини у сфері правосуддя в частині належного виконання судових рішень, ухвалених судами України не в загальному, а в особливому порядку кримінального провадження, а саме кримінального провадження на підставі угод. Разом із наведеними статтями вона є спеціальною щодо ст. 382 КК України.

Ключові слова: об'єкт злочину, угода про примирення або про визнання винуватості.

Резюме

Яценко С. А. Объект преступления, предусмотренного ст. 389-1 УК Украины.

Статья посвящена анализу научных точек зрения, касающихся определения объекта преступления, предусмотренного ст. 389-1 УК Украины. В основе деления объекта этого правонарушения на виды «по вертикали» лежит выделяемая в юридической литературе шестиступенчатая классификация объектов преступления – общий объект; типовой объект; родового объект; видовой объект; непосредственный объект; фактический объект. Исходя из этого, отмечается, что ст. 389-1 УК Украины вряд ли является общей нормой по отношению к ст. ст. 389, 391, 392, 393 УК Украины, ведь совершением этого посягательства нарушаются правоотношения в сфере правосудия в части надлежащего исполнения судебных решений, принятых судами Украины не в общем, а в особенном порядке производства, а именно производства на основании соглашений. Вместе с указанными статьями она является специальной нормой по отношению к ст. 382 УК Украины.

Ключевые слова: объект преступления, соглашение о примирении или о признании вины.

Summary

Yashchenko S. The object of the crime prescribed in article 389-1 of the Criminal Code of Ukraine.

The article analyzes the scientific points of view relating to the definition of the object of the crime prescribed in article 389-1 of the Criminal Code of Ukraine. The basis of division of the object of this criminal offense on the types “vertically” is a six-step classification of objects of crime, which stands out in the legal literature – general object; object; generic object; specific object of the crime; direct object; actual object. Preceding from these notes that Art. 389-1 of the Criminal Code of Ukraine is unlikely to be the general norm in relation to the articles 389, 391, 392, 393 of the Criminal Code of Ukraine, because committing this assault violated the legal relations in the field of justice in the part of the proper execution of judicial decisions taken by the Ukrainian courts are not in general but in order of especially production, namely production based on the agreements. Together with the above-mentioned articles, it is a special norm in relation to the Art. 382 of the Criminal Code of Ukraine.

Key words: the object of the crime, a reconciliation agreement or a plea bargain.